

Dijous, 9 de desembre de 2004

Bernat Joan

Per unes relacions civilitzades

A principis dels anys quaranta, un dels intel·lectuals orgànics dels que havien guanyat la guerra mal anomenada civil (almenys a Catalunya), Ernesto Giménez Caballero, va escriure un opuscle titulat Amor a Cataluña. En aquest pamflet, Giménez Caballero sostenia la tesi que Catalunya era com una mena de núvia díscola que li havia sortit a Espanya. Segons l'esmentada cervellera, Espanya s'havia empipat amb aquesta núvia que no la volia i, molt d'acord amb els principis de la violència domèstica, se l'havia carregada. La maté porque era mía, que es diria en la llengua llur.

Ara la cosa ha pres una altra dimensió, però ens podem aferrar a les comparances caballerianes per mirar de fer avinent la situació actual. Els Països Catalans són (som) una nació enamorada d'Espanya. N'estam tan profundament enamorats que n'aguantam totes les humiliacions, amb la santa paciència d'esperar que algun dia aquesta Espanya díscola ens pugui arribar a estimar. Pensam que, si ens portam bé, algun dia, en aquest matrimoni forçat -recordem que el comte-duc d'Olivares va intentar portar-nos a l'altar, que els Trastàmara ja havien començat el festeig i que en Felip V ens hi va dur a punta de baioneta-, naixerà l'amor. Que si ens apuntam a l'Espanya plural, feim una reforma dels estatuts que no es carregui la constitució llur (és a dir, seua), i no qüestionam les seues sagrades institucions, algun dia caurà en els nostres braços retuda d'amor.

Per això, li regalam abrics de pells i joies abundants (tantes que suposen un percentatge important de la riquesa que generen els nostres ciutadans). No ens estalviam res. Que la tal dama vol espoliar-nos fiscalment i evitar un creixement que ens posaria al capdavant de l'Europa, nosaltres encantats: li ho regalam tot. Ens desfeim de la nostra pròpia riquesa i del benestar dels més modestos dels nostres ciutadans (ja se sap que, a la nostra part del món, els pobres de les regions riques subvencionen els rics de les regions pobres) perquè ella estigui contenta i feliç. Perquè la seua voràgine, evidentment, no té aturador.

Nosaltres, enamorats d'ella com estam, només esperam que ens deixi viure amb una mica de dignitat. Ens agradaria que no fes magarrufes per impedir que la nostra selecció nacional d'hoquei patins pugui competir internacionalment. Ens sentiríem feliços si tengués el mínim sentit de la justícia d'exigir que la nostra llengua, el català, fos oficial a la Unió Europea (però, com ho ha de demanar, si no la parla ni la reconeix ella mateixa?). Viuríem en la inòpia si no haguéssim de sofrir contínuament les seues humiliacions, vexacions i amenaces. I, de vegades, les suportam servilment a canvi de mantenir l'esperança que algun dia arribarà a estimar-nos.

Tenim una malaltia col·lectiva: la dependència emocional d'Espanya. No hem madurat emocionalment,

perquè no som capaços de pegar el colp de puny sobre la taula i servir el mínim de dignitat col·lectiva que encara pugui quedar-nos.

Desenganyem-nos: podem fer tot el que vulguem, que l'Espanya que Castella ha construït a la seua mesura (tal com reconeixia el mateix Giménez Caballero, i els Ortega y Gasset i tota la caterva de postnoventayochistas) mai no ens estimarà. Per què hauria d'estimar-nos? Podrem encara regalar-li més dèficit fiscal, calmar-la amb més llagoteries o mostrar-nos encara més submisos i servils?

I què hem de fer, si n'estam segurs, que ja no aconseguirem que ens estimi? Allò que fa la gent civilitzada: separar-nos amigablement, sense trifulgues i males arts, sense violència ni reaccions primitives. Que Espanya faci el seu camí, lliurement, que els Països Catalans ja farem el nostre. Només així podrem aconseguir allò que sigui de justícia sense haver de passar pel peatge d'aquest Estat espanyol que no ens reconeix com a seus, ni ens hi vol, ni ens accepta tal com som. A més a més, aquesta seria l'única fórmula que faria possible que entre els nostres pobles -l'espanyol i el català- hi pogués haver una relació d'amistat i de bon veïnatge, sense postures caballerianes per part dels espanyols ni el ressentiment que genera la dominació nacional entre els catalans.

(Publicat al diari Avui)
